

Στο αν ξερουμε αυτο και δεν ξερουμε το αλλο, σιγουρα δε φταιει μονο η υπαρξη η η ελλειψη γνωσεων και μαζι τους το σχολειο, οι δασκαλοι και οι νομοθετες· φταιει και η αδιαφορια μας να παλεψουμε οι ιδιοι για τον εαυτο μας απ την καρδια μας και περα· η προχειροτητα μας να διαχωριζουμε τα πραγματα σε χρησιμα και αχρηστα και να βολευομαστε στα ευκολα με θρασος.

Διονυσης Α. Καρατζας

Ανιεροι συσχετισμοι

Οι τελευταies εκλογες μου θυμιζαν εντονα τις καρναβαλικες εκδηλωσεις. Κι οσο κι αν προσπαθουσα να μην κανω τετιους ανιερους συσχετισμους, εντουτοις δυο κυριως στοιχεια απολυτως ομοια, κατα τη διαρκεια των ασχετων μεταξυ τους εκδηλωσεων, ενισχυσαν επιμονα τους συνειρμους μου: πρωτον, ο ευδαιμονισμος του πληθους και δευτερον η βασιλισσα του καρναβαλιου. Μιλαω για το πληθος που κατακλυζει τους δρομους και συνωστιζεται στην πλατεια Γεωργιου, οπου και οι προβολεις και τα μεγαφωνα και οι εξεδρες με τα σατεν και γυρω γυρω οι γιρλαντες· το πληθος που περιμενει να δει καποια στιγμή τη βασιλισσα του καρναβαλιου να εμφανιζεται πανω στο αρμα της η πανω στην εξεδρα. Κι εκεινη απαστραπτουσα μεσ στα πολυχρωμα σατεν της και τα στραπλες της, καποτε εμφανιζεται και υψωνοντας το χειρι της χαιρετα σε slow motion τα πληθη. Μιλαω για τα πληθη που και στις δυο αυτες περιπτωσεις εχουν τον ιδιο ευδαιμονισμο, ενα χαμογελο σαν μασκα αρχαιας κωμωδιας, διαρκες και μονιμο, που αποκαλυπτει τα σπασμενα δοντια τους και κανει ακομα πιο βαθies τις ρυτιδες του προσωπου τους.

Μιλω για τους ανθρωπους που οταν η φιεστα τελειωσει, θα γυρισουνε στα σπιτια τους, μονοι τους πια μεσα στην αθλιότητα και τη μιζερια τους.

Κωστας Λογαρας

Ο Πετρος Κολακλιδης

Πριν λιγο καιρο πεθανε ο Πετρος Κολακλιδης. Απ οσο ξερω, τα περιοδικα και οι εφημεριδες δε δημοσιευσαν καν την ειδηση αυτου του θανατου. Αλλη μια φορα τα μεσα ενημερωσης εμειναν εξω απο το αληθινο τους χρεος.

Ο Πέτρος Κολακλιδής ήταν ένας παλιός δασκάλος πολλών από μας, που όμως αναγκάστηκε να φύγει απ την Ελλάδα. Τα τελευταία χρόνια διδασκε σ ένα πανεπιστήμιο της Αμερικής. Ήταν αυτό που λεγανε παλικά («δεινός φιλόλογος»), αλλά η επισημονική του δύναμη αντλούνταν από τη σπουδαία προσωπικότητά του, που κυρίο στοιχείο της είχε μια γνήσια, αμύχχανη παιδικότητα, και μια κινητικότητα η ετοιμότητα ενός αγαθού, σοφού, οικείου σου ανθρώπου. Αν μιλαγαμε με εικόνες (που θα του ταιριαζε, έτσι που ήταν και βαθύτατα ποιητικός), θα λεγαμε πως εμοιαζε μ ένα καλό, δροσερό πουλι.

Ηρθε προπερσι στην Ελλάδα για το Δευτερο Συμπόσιο και μίλησε για τον Καβαφί. Όταν τελειωσε, βρεθηκαμε ολοι αυθορμητα ορθιοι να τον χειροκροτουμε κι ο Γ. Σαββιδής, σαν ένα μεγάλο συγκινημένο παιδι, ετρεξε και τον φίλησε, ενώ αυτός, ο Πέτρος Κολακλιδής, κοκκινιζε και κινισταν, χαμογελουσε και γυριζε δωθε κειθε αμύχχανα. Περσι, σ ένα παραλιακό μαγαζί του Αγ. Βασιλείου, συζητουσε με το Νικ. Βρεττακο κοιταζοντας τον στα ματια, ολοφανερα ευτυχισμενος (το λεγε κιολας σνεχεια), που μιλαγε μ ένα ποιητή.

Ολοι τον αγαπουσαμε και τον θυμομαστε με μνημη ενεργη. Ο θανατος του μας στερησε ολους από μια παρουσία ζωής κι αληθείας, τώρα μαλιστα που ερχοταν πια συνεχεια στην Ελλάδα. Στο φετινο Πεμπτο Συμπόσιο θα εκανε την εναρξή. Μενει ακομη στη μνημη μου η χαρουμενη φωνη του απ το τηλεφωνο, που παντα οικειος και καλοδιαθετος μιλαγε για τον ερχομο του.

Δε θα ρθει ομως. Κι αυτο δε βρεθηκε κανενας να το πει πουθενα στα μεσα ενημερωσης. Ομως το γεγονός υπαρχει με την οριστικοτητα των μεγαλων κενων. Και το σημειωνουμε, οι φιλοι και οι μαθητες του, οχι για να πουμε αυτα που δε λεγονται για τη συγκινηση μας, αλλά για να προσεχτει το εργο του απ οσους το προσεγγιζουν και για να ρωτησουν να μαθουν πιο πολλα για τον Πέτρο Κολακλιδή.

Σωκρ. Α. Σκαρτσής

